

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **J. Z.**, zast. Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2006, č. j. 19 Cad 111/2006 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Bogdana Hajduka **se určuje** částkou 2978,80 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 17. 8. 2005, č. X, byl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) přiznán starobní důchod od 16. 3. 2005 podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a podle čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) 1408/71 tak, že starobní důchod žalobkyně činí 1617 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná uvedla, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění v českém důchodovém pojištění v délce 4026 dní a v polském důchodovém pojištění v délce 9150 dní; celková doba pojištění tedy činí 13176 dní. Žalovaná uvedla, že výše důchodu se skládá ze základní a z procentní výměry. Plná výše základní výměry činí 1400 Kč měsíčně. Plná výše procentní výměry se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu, který činí u žalobkyně 8641 Kč. Jeho výše

odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 9201 Kč za roky 1979 až 2004. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 36 roků pojištění činí 54 % výpočtového základu, tedy 4667 Kč měsíčně. Snížení procentní výměry za 827 dnů z doby od přiznání důchodu do dosažení důchodového věku o 9,00 % činí minus 777 Kč měsíčně; výše procentní výměry tedy činí 3890 Kč měsíčně. Žalovaná uvedla, že nárok na starobní důchod vznikl žalobkyni pouze s přihlédnutím k polským dobám pojištění. Ve smyslu čl. 46 odst. 2 citovaného nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Základní výměra důchodu byla stanovena v tomto poměru délky dob, takže činí 428 Kč měsíčně, procentní výměra důchodu pak činí 1189 Kč měsíčně; celkově tedy starobní důchod stěžovatelky činí 1617 Kč měsíčně.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2006, č. j. 19 Cad 111/2006 - 33, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalované jako nedůvodná zamítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že při rozhodování vycházel z listinných důkazů, tedy ze žalobou napadeného rozhodnutí žalované, z vyjádření žalované ze dne 8. 9. 2006 a z obsahu dávkového spisu vedeného žalovanou, tj. ze žádosti o důchod, z osobního listu důchodového pojištění, z evidenčních listů o době zaměstnání a výdělku žalobkyně v České republice za dobu od 24. 3. 1969 do 31. 3. 1980 a z potvrzení o době pojištění získané na území Polska. Podle § 31 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže a) získal dobu pojištění nejméně 25 let, a b) do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše tři roky. Starobní důchod podle odst. 1 se přizná nejdříve ode dne žádosti o přiznání tohoto důchodu. Soud dále uvedl, že žalobkyně získala dobu pojištění v rozsahu 13176 dnů, tj. 36 roků a 36 dnů pojištění. Podle § 36 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění výše procentní výměry důchodu, na který vznikl nárok podle § 31, se stanoví podle § 34 odst. 1 s tím, že tato výše se snižuje o 0,9 % výpočtového základu za každých i započatých 90 kalendářních dnů z doby ode dne, od něhož se přiznává starobní důchod, do dosažení důchodového věku; výše procentní výměry po snížení však nesmí být nižší, než je částka uvedená v § 33 odst. 2 věta třetí zákona o důchodovém pojištění. Podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, činí za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Do doby pojištění se pro účely předchozí věty započítávají náhradní doby pojištění pouze v rozsahu 80 %. Podle § 15 zákona o důchodovém pojištění je výpočtovým základem osobní vyměřovací základ, pokud nepřevyšuje částku 8400 Kč. V případě, že osobní vyměřovací základ částku 8400 Kč převyšuje, stanoví se vyměřovací základ tak, že částka 8400 se počítá v plné výši, z částky nad 8400 Kč do 20 500 Kč se počítá 30 % a z částky nad 20 500 Kč se počítá 10 %. Podle § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je osobní vyměřovací základ měsíční úhrn ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období od roku 1986 do roku, který je bezprostředně před rokem přiznání starobního důchodu. Není-li však v takém rozhodném období alespoň pět kalendářních roků s vyměřovacím základem, prodlužuje se rozhodné období před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden takový rok.

Soud uvedl, že v případě žalobkyně představuje rozhodné období dobu od roku 1986 do roku 2004, avšak v tomto období žalobkyně nevykazuje žádný kalendářní rok s vyměřovacím základem, a proto bylo rozhodné období posunuto před rok 1986 až do roku 1979 a rozhodné období tedy představuje dobu od roku 1979 do roku 2004. Osobní vyměřovací základ byl stanoven ve výši 9201 Kč v souladu s § 15 zákona o důchodovém pojištění; výpočtový základ pak činí 8641 Kč. Za 36 roků pojištění činí procentní výměra starobního důchodu 54 % vyměřovacího základu, tj. 54 % z 8641 Kč, tedy 4667 Kč. Tato částka se však snižuje za 827 dnů z doby ode dne přiznání starobního důchodu do dne dosažení důchodového věku, a to o 9 % výpočtového základu. Procentní výměra starobního důchodu žalobkyně tedy po odečtení snížení o 777 Kč činí 3890 Kč. Základní výměra starobního důchodu činí 1400 Kč měsíčně. Podle čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) 1408/71 se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové délce dob pojištění získané ve všech členských státech. Výše starobního důchodu se stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Výši starobního důchodu bylo nutné v případě žalobkyně stanovit s přihlédnutím k polským dobám pojištění, když v českém důchodovém pojištění žalobkyně získala 4026 dnů pojištění a na území Polska 9150 dnů pojištění, celkově 13176 dnů pojištění. Ve smyslu čl. 46 odst. 2 citovaného nařízení bylo nutno upravit výši základní i procentní výměry starobního důchodu v poměru těchto dob pojištění tak, že procentní výměra důchodu činila 1189 Kč měsíčně, a základní výměra činila 428 Kč měsíčně. Výše starobního důchodu tedy činí 1617 Kč měsíčně. Soud uvedl, že žalovaná postupovala v souladu s platnými zákony a podle nařízení Rady (EHS) 1408/71. K námitce žalobkyně, že „důchod je nízký“, soud uvedl, že negativní dopad na výši starobního důchodu má snížení procentní výměry za dobu pojištění ode dne přiznání do dne dosažení důchodového věku, které činí 777 Kč. Srovnávací výpočet podle § 71 zákona o důchodovém pojištění pak nelze provést, neboť žalobkyně požádala o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, tedy požádala o přiznání dávky, kterou dřívější právní úprava neznala. Soud uvedl, že jediný žalobní bod spočíval v obecném poukazu na nízkou výši důchodu; soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že námitka žalobkyně není důvodná, neboť výše jejího starobního důchodu byla vypočtena správně. Konstatování žalobkyně, že pracovala ve škodlivých podmínkách, nepovažoval soud za žalobní bod; žalobkyně ostatně vždy pracovala ve III. pracovní kategorii. Ze všech uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaná neposoudila správným způsobem prokázanou dobu pojištění v rozsahu 36 let a 36 dnů a dále bylo nesprávně posouzeno rozhodné období, jež bylo posunuto až do roku 1979, což je pro stěžovatelku značně nevýhodné. Výše starobního důchodu stěžovatelky pak neodpovídá její celkové době pojištění a jejímu oprávněnému nároku. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil právní otázku týkající se čl. 45 a 46 Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou č. 260/1948 Sb.(správně č. 261/1948 Sb.), o sociálním pojištění. Stěžovatelka se nemůže ztotožnit se zohledněním celkové doby pojištění jak na

území České republiky, tak v Polsku. Soud ani žalovaná pak nepřihlédly ani ke skutečnosti, že stěžovatelka pracovala dlouhodobě ve zdraví škodlivých podmínkách, a z tohoto důvodu jí byl vyplacen rovněž zvláštní příplatek. Žalovaná navíc stěžovatelce neposkytla nezbytnou součinnost a v situaci potřeby volby příslušné formy starobního důchodu navíc stěžovatelce odmítla objasnit skutečnosti týkající se jejích oprávněných nároků. Proto stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2006, č. j. 19 Cad 111/2006 - 33, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti žalobkyně nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal.

Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata stěžovatelčiných námitek směřuje proti výši přiznaného starobního důchodu. Stěžovatelka se domnívá, že žalovaná nevzala při stanovení výše starobního důchodu v potaz všechny údaje a skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky s tím, že podle názoru stěžovatelky je výše důchodu nesprávná. Konkrétně stěžovatelka namítala, že bylo nesprávně stanoveno rozhodné období, které bylo posunuto až do roku 1979, což pro ni není výhodné. Podle jejího názoru výše starobního důchodu neodpovídá celkové době pojištění a jejímu oprávněnému nároku.

Nejvyšší správní soud uvádí, že chápe názor stěžovatelky o tom, že výše důchodu se jeví nepřiměřeně nízká. Při kontrole výpočtu starobního důchodu však neshledal žádná pochybení ani ze strany žalované, ani ze strany Krajského soudu v Ostravě. Podle názoru Nejvyššího správního soudu výši důchodu ovlivňují v případě stěžovatelky tři základní faktory. Především je nutné si uvědomit, že jde o dílčí důchod, dále, že stěžovatelka na území ČR pracovala naposledy od 1. 1. 1980 do 31. 3. 1980 a že jediný rok s výdělkem před rokem 1986 je rok 1979, kdy výdělek činil pouze 29 430 Kč za rok, a konečně, že stěžovatelka požádala o starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., (tj. před dosažením důchodového věku), jehož výše je pro pojištěnce nevýhodná (viz. § 36 téhož zákona).

Podle článku 14 odst. 1 Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění, která vstoupila v platnost dne 1. 10. 1948 a byla publikována pod č. 262/1948 Sb., u osob, jež byly pojištěny postupně v obou státech v důchodovém

(penzijním) pojištění nebo v náhradním zařízení tohoto pojištění, sečtou se doby příspěvkové a doby náhradní pro dosažení čekací doby, pro zachování nebo obživnutí čekatelství, pro přípustnost dobrovolného pokračování v pojištění a pro vznik pojistné povinnosti. Doby získané na podkladě téhož způsobu zaměstnání v obou státech se sečtou, je-li určité trvání takového zaměstnání podmínkou přiznání důchodu.

Podle článku 14 odst. 2 téže Úmluvy (dále též jen Úmluva), nastane-li pojistný případ, poskytují nositelé obou států důchod, na nějž je nárok podle vnitrostátních předpisů, přihlížejíce k odstavci 1 tohoto článku. Pro vyměření důchodu vezmou se za základ vnitrostátní příspěvkové doby. Ze základní částky platí se však jen díl, který odpovídá poměru vnitrostátních dob k úhrnu příspěvkových dob v obou státech. Je-li výše důchodu závislá na délce pojištěné doby, aniž je stanovena základní částka, pokládá se za základní částku invalidní důchod, který by příslušel, kdyby byla dokonána jen čekací doba. Stejně jako základní částka, dělí se i jiné části dávek, jejichž výměra nezávisí na délce pojištěné doby. Ustanovení o nejmenší výši důchodu neplatí pro dílčí důchody podle této Úmluvy.

Podle článku 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, pokud byly podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky splněny pouze po aplikaci článku 45 nebo článku 40 odst. 3, použijí se tato pravidla:

- a) příslušná instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo trvalého bydlení, získané podle právních předpisů členských států, které se na zaměstnanou osobu nebo samostatně výdělečně činnou osobu vztahovaly, byly získány v dotyčném členském státě a podle právních předpisů uplatňovaných institucí v době přiznání dávky. Pokud podle těchto právních předpisů není výše dávky závislá na délce získaných dob, považuje se tato výše za teoretickou výši uvedenou v tomto písmenu;
- b) příslušná instituce potom určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše uvedené v předchozím písmenu v poměru délky dob pojištění nebo bydlení, získaným před vznikem pojistné události podle jí uplatňovaných právních předpisů k celkové délce pojištění a bydlení, získaných před vznikem pojistné události podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká.

Jak vyplývá z výše uvedeného, jsou pravidla pro výpočet výše důchodu podle článku 14 Úmluvy a podle článku 46 odstavec 2 Nařízení stejná a za situace, kdy stěžovatelka má vykázanou dobu pojištění jen v ČR a v Polsku, má jejich aplikace i stejný dopad na výši důchodu. Zjednodušeně v principu platí, že pro splnění podmínek nároku na dávku každý nositel pojištění přihlédne v případě potřeby i k dobám pojištění u ostatních nositelů zúčastněných států, při výpočtu výše dávky však přihlédne jen k dobám pojištění získaným podle vnitrostátních předpisů a výši důchodů upraví podle poměrů těchto dob k celkové době pojištění. Tak se i v daném případě stalo. Stěžovatelka však nezpochybnila samotný způsob dílčení důchodu přiznaného z českého pojištění, ale způsob výpočtu osobního vyměřovacího základu pro výpočet procentní výměry teoretické výše tohoto

důchodu před jeho dílčením, tedy zákonnost postupu žalované podle článku 46 odst. 2 písm. a) Nařízení. Její námitky však nejsou důvodné.

Podle citovaných ustanovení se teoretická výše důchodů, jež je poté základem pro dílčení, vypočítává podle vnitrostátních předpisů příslušného členského státu, v tomto případě tedy podle zákona č. 155/1995 Sb. Pro stanovení výpočtového základu jsou zakotvena pravidla v ustanovení § 15 – 19 citovaného zákona, kde jsou rovněž uvedeny definice rozhodného období, z něhož se osobní vyměřovací základ zjišťuje, a dob, jež se pro výpočet tohoto základu z rozhodného období vylučují (§ 16 odst. 4). Vznikl-li stěžovatelce nárok na starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., dne 16. 3. 2005, (uvedené datum určila stěžovatelka v žádosti), bylo rozhodné období pro výpočet osobního vyměřovacího základu vymezeno roky 1986 – 2004. Protože v tomto období neměla stěžovatelka v českém systému důchodového pojištění vykázány žádné doby a tudíž ani výdělky, prodlužovalo se rozhodné období nazpět před tento rok tak, aby zahrnovalo alespoň 1 rok s výdělkem. Takovým rokem byl až rok 1979, v němž stěžovatelka dosáhla ročního příjmu 29 430 Kč. K tomu nutno dodat, že stěžovatelka sice byla na území ČR zaměstnána ještě od 1. 1. 1980 do 31. 3. 1980, avšak na evidenčním listu důchodového zabezpečení nemá v této době vykázán žádný hrubý výdělek. Stěžovatelka poté od 5. 5. 1980 pracovala v Polsku až do 15. 3. 2005. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že doba pojištění v Polsku od 5. 5. 1980 do 25. 7. 1990 (3566 dní), od 25. 8. 1990 do 31. 12. 1995 (1995 dní), a od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2004 (3288 dní) byla pro výpočet osobního vyměřovacího základu vyloučena. Tento postup je třeba považovat za postup ve prospěch stěžovatelky, neboť pokud by nedošlo k vyloučení těchto dob z výpočtu osobního vyměřovacího základu, byl by tento osobní vyměřovací základ daleko nižší. Možnost takového postupu, tedy vyloučení dob pojištění na území druhého členského státu pro výpočet osobního vyměřovacího základu, lze dovodit z ustanovení článku 47 odst. 1 písm. d) Nařízení, podle něhož, pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě částky příjmů, příspěvků nebo zvýšení, určí příslušná instituce uvedeného státu příjmy, příspěvky a zvýšení, které se mají vzít v úvahu, pokud jde o doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů jiných členských států, na základě průměrných příjmů, příspěvků nebo zvýšení zaznamenaných s ohledem na doby pojištění získané podle jí uplatňovaných právních předpisů. Nejvyšší správní soud ještě upozorňuje na ustanovení článku 47 odst. 1 písm. c), podle něhož, pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě průměrného příjmu, průměrného příspěvku, průměrného zvýšení nebo poměru, který byl během dob pojištění mezi hrubým příjmem žadatele a průměrným hrubým příjmem všech pojištěných osob, s výjimkou učňů, určí tyto průměrné částky a poměry příslušná instituce uvedeného státu pouze na základě dob pojištěných získaných podle právních předpisů uvedeného státu, nebo na základě hrubého příjmu, který obdržela dotyčná osoba pouze během těchto dob.

Žalovaná tedy postupovala zcela správně, jestliže nejprve dosažený výdělek v roce 1979 ve výši 29 430 Kč upravila koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu ve výši 6,8864 na částku 202 666,75 (202 667) a pak výslednou sumu podělila počtem dní připadajícím na rozhodné období (9497 dnů) sníženým o vyloučené doby pojištění v Polsku a ČR (8827 dnů), ve výsledku tedy 670 dnů, takže denní osobní vyměřovací základ byl určen částkou 302,48 Kč. Měsíční osobní vyměřovací základ pak činil 302,48 x 30,4167, což je 9200,6882, což je zaokrouhleno 9201 Kč. Osobní vyměřovací základ tedy činil 9201

Kč a z něho byl stanoven výpočtový základ podle § 15 zákona č. 155/1995 Sb. v částce 8641 Kč. Za 36 roků zaměstnání činí procentní výměra 54 % výpočtového základu, tj. 54 % z 8641, tj. 4667 Kč. Tato se však dále snižuje za 827 dnů z doby ode dne přiznání starobního důchodu do dne dosažení důchodového věku, a to o 9 %. Snižování je stanoveno za každých i započatých 90 dnů z této doby o 0,9 % výpočtového základu, tj. 9×90 kalendářních dnů a 1 x započatých 90 kalendářních dnů, tj. $10 \times 0,9 \% = 9 \%$ výpočtového základu, tj. 9 % z 8641 Kč, tj. 777 Kč. Procentní výměra důchodu činila 4667 Kč a po odečtení snížení ve výši 777 Kč, činí 3890 Kč.

Výše starobního důchodu byla stanovena s přihlédnutím k polským dobám pojištění, kdy v českém důchodovém pojištění stěžovatelka získala 4026 dnů pojištění a na území Polska 9150 dnů pojištění, celkově 13 176 dnů pojištění. Bylo proto postupováno ve smyslu článku 46 odst. 2 Nařízení a výše procentní výměry i základní výměry starobního důchodu byly upraveny tak, že procentní výměra důchodu činila 1189 Kč měsíčně a základní výměra činila 428 Kč měsíčně. Výše starobního důchodu tak činila 1617 Kč měsíčně.

Na základě shora uvedeného nutno dospět k závěru, že výše starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. byla vypočtena správně. Ostatně stěžovatelka konkrétní námitky proti výše uvedenému postupu nevznesla, nesouhlasila pouze s vymezením rozhodného období. Ze shora uvedeného je však zřejmé, že jiným způsobem rozhodné období nemohlo být vymezeno.

Stěžovatelka se dále dovolávala toho, že soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se ustanovení článku 45 a 46 Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou č. 260/1948 Sb. (správně 261/1948 Sb.). K tomu nutno dodat, že výše označená Úmluva článek 45 a 46 neobsahuje. Stěžovatelka měla zřejmě na mysli články 45 a 46 Nařízení. Uvedené články však byly aplikovány na daný případ správně, přičemž článek 46 odst. 2 obsahově odpovídá článku 14 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ostatně stěžovatelka nesdělila, v čem spatřuje nesprávnost aplikace článku 45 a 46 Nařízení na posuzovanou věc, takže se blíže k této námitce nelze vyjádřit.

Nejvyšší správní soud pak nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tvrzení o tom, že jí žalovaná neposkytla ani minimální součinnost a stěžovatelce bylo odmítnuto podání jakýchkoliv objasnění týkajících se oprávněných nároků.

Z obsahu dávkového spisu plyne, že stěžovatelka uplatnila dne 2. 2. 2005 žádost o starobní důchod. Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zaslala stěžovatelce přípis ze dne 16. 5. 2005, v němž stěžovatelce objasnila zákonné podmínky vzniku nároku na starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. s tím, že důchodového věku dovrší dne 21. 6. 2007. Dále vysvětlila podmínky vzniku nároku na starobní důchod podle § 31 téhož zákona a způsob jeho výpočtu a zdůraznila, že přiznání starobního důchodu podle § 31 vylučuje nárok na starobní důchod podle § 29. Dále stěžovatelku upozornila na to, že výplata starobního důchodu podle § 31 nenáleží do dosažení důchodového věku, pokud je vykonávána výdělečná činnost nebo je poskytováno hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání. Žalovaná pak výslovně stěžovatelku vyzvala k tomu, aby zaslala prohlášení jako dodatek k žádosti o starobní důchod ze dne 2. 2. 2005, s tím, aby v něm uvedla, zda

žádá o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. od 16. 3. 2005, nebo o přiznání starobního důchodu podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., od 21. 6. 2007.

Stěžovatelka pak zaslala „prohlášení“ ze dne 6. 6. 2005, v němž uvedla, že žádá o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. od 16. 3. 2005.

Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaná poskytla stěžovateli informaci o důchodových dávkách vyčerpávajícím způsobem a dostala tak své povinnosti uvedené v § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (nový správní řád).

Za této situace tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky uplatněné v kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla s kasační stížností úspěšná a proto jí náhrada nákladů řízení nepřisluší, a žalované v dané věci náhradu nákladů nelze přiznat.

Stěžovatelce byl soudem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Advokát ve svém podání ohledně vyčíslení odměny ze dne 7. 2. 2008 vycházel z nesprávné tarifní hodnoty, na jejímž základě stanovil výši odměny. Podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) se za tarifní hodnotu kasační stížnosti ve věci důchodového pojištění považuje částka 1000 Kč a odměna tedy činí 500 Kč za jeden úkon právní služby. Soud proto určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu na základě provedených úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu částkou 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2007. Advokátem účtovaný úkon právní služby ohledně prostudování spisu u procesního soudu dne 21. 9. 2007 soud zahrnul pod úkon právní služby v rámci převzetí a přípravy zastoupení a odměnu za něj samostatně nepřiznal. Soud advokátovi přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud dále přiznal advokátovi částku ve výši 503,20 Kč na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu jako náhradu na cestovní výdaje za jízdné Český Těšín – Krajský soud v Ostravě a zpět, tj. celkem 80 km, osobním automobilem tov. zn. Honda HRV, reg. zn. 3T5 8472, při spotřebě 8,86 l/100 km a průměrné náhradě 3,80 Kč/km, a při ceně benzínu Natural 28,10 Kč za litr; soud dále přiznal náhradu ve výši 400 Kč za promeškaný čas v souvislosti s prostudováním spisu dne 21. 9. 2007 podle § 14 advokátního tarifu. Celkem tedy odměna advokáta činí 2503,20 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 475,60 Kč; odměna

advokáta navýšená o DPH tedy činí 2978,80 Kč. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2978,80 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu